

Phần 5

Chương 17

Mơ Hồ

Thanh Hà dùng đầu ngón tay dính nước chậm rãi vẽ một hình ảnh lên mặt bàn.

Đây là một hình đầu lâu xương chéo, bên cạnh là một dây số kỳ lạ và hoa văn dây leo rất phức tạp. Thanh Hà cũng chỉ vẽ chính xác được khoảng bảy tám phần còn cụ thể như thế nào thì thật sự không nhớ rõ.

Sau khi Khương Biệt nhìn thấy hình vẽ này sắc mặt lập tức thay đổi, không nói gì với hai người còn lại mà chỉ nhanh chóng thay quần áo sau đó đi ra cửa. Thanh Hà ở phía sau gọi anh ta vài tiếng rồi cầm áo khoác đuổi theo tới cửa nhưng Khương Biệt đã đi xa rồi.

Không khí bên ngoài vẫn còn rất lạnh, Thanh Hà cầm áo khoác đứng ở cửa ra vào một lát mới đóng cửa lại.

Nhất Ngạn vẫn ở phía sau ung dung nhìn cô, nhìn đến mức cả người cô không thoải mái.

“Làm gì nhìn tôi dữ vậy?”

“Tại sao cô lại khẩn trương đến vậy?” Nhất Ngạn đi đến cạnh cô, giọng nói rất thoải mái nhưng ánh mắt không biết vô tình hay cố ý mà chạy dọc theo cơ thể cô: “Em đâu có làm gì cô đâu.”

“Ai mà biết được chứ.” Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng quét qua người Nhất Ngạn.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, không ai chịu nhường ai cả.

“Rất tốt.” Nhất Ngạn đột nhiên vòng tay qua eo cô, cậu ta đứng ở phía sau kéo cô lại lập tức cả người cô ngã nhào vào lòng cậu ta rồi bị cậu ta khóa chặt trong vòng tay. Thanh Hà đang định đánh cậu ta thì lại nghe cậu ta cười hi hi nói: “Đây chính là do cô nói muốn ôm ấp yêu thương đấy nhé.”

“Cậu đi chết đi!” Thanh Hà dẫm thật mạnh vào mu bàn chân của Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn ôm chân nhảy lên sau đó ngã xuống đất kêu rên chí chóc.

“Giả chết cái gì? Ngồi dậy mau!” Thanh Hà dùng mũi chân đá đá cậu ta.

Nhất Ngạn lăn lộn trên mặt đất định bụng ăn vạ. Thanh Hà bị cậu chọc tức muốn xì khói, cô cúi người cầm tay Nhất Ngạn kéo lên: “Đừng gây sự nữa.” Nhất Ngạn đảo mắt, sóng mắt chuyển động, thối hơi bên tai cô nói: “Em gây chuyện hời nào? Cô nói ngược rồi.”

“Coi như tôi sợ cậu rồi.” Thanh Hà thở dài, cố gắng kéo Nhất Ngạn lên nhưng cuối cùng lại bị cậu ta kéo ngã xuống đất. Nhất Ngạn nhân cơ hội đó ép sát vào cô, sờ mặt rồi nâng cằm cô lên: “Cô sợ em làm gì? Em rất muốn nghe cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp này nói thích em.”

“Buông ra!”

“Cô nói buông ra là em phải buông ra sao, vậy không phải là quá mất mặt ư?”

“Cậu...” Thanh Hà thật sự không có cách nào mỗi khi cậu ta giở trò lưu manh như vậy.

Nhất Ngạn cười khê rồi bóp ngực cô một cái: “Bánh bao lớn mềm mềm, em thích là em sờ hơn nữa còn muốn ăn nó luôn đấy, cô có thể làm gì em?”

Mặt Thanh Hà đỏ bừng, hai mắt tròn to, hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu ta: “Vô sỉ!”

Nhất Ngạn bĩu môi: “Em có răng, hơn nữa răng em còn rất chắc.” Nói xong cậu ta còn há miệng giống như muốn khoe khoang hàm răng trắng sáng của mình, điều này càng làm cho Thanh Hà tức giận gần chết. (Chỗ này tác giả chơi chữ, chữ sỉ trong vô sỉ và xỉ trong từ răng đều đọc là chữ => vô sỉ là không răng.)

Tại sao trên đời lại có loại người này! Cậu ta không phải ác ma mà là ma vương! Chưa từng thấy người nào đáng ghét hơn cậu ta được!

Dường như Nhất Ngạn đọc hiểu được ánh mắt của cô nên ôm cô vào lòng, hôn lên mặt cô một cái thật mạnh: “Thơm quá. Trên người cô giáo có một hương vị rất đặc biệt, vừa thơm vừa mềm, giống như... Một mẻ bánh bao vừa ra khỏi lòng hấp khiến người ta thật chỉ muốn nuốt chửng lấy nó.”

Thanh Hà bị cậu ta chọc tức đến sắp hôn mê bất tỉnh.

Đến sáng ngày hôm sau mà Khương Biệt vẫn chưa trở về nhưng anh ta có gọi điện thoại bảo Thanh Hà và Nhất Ngạn đến đồn cảnh sát.

Đó là một căn phòng chứa hồ sơ vụ án, chỉ có một cánh cửa duy nhất đã bị khóa lại.

Trong phòng chỉ có bốn người... Khương Biệt, Nhất Ngạn, Thanh Hà và đội trưởng Trần Kiện Phong.

Khương Biệt tìm hồ sơ cần thiết ra, sau đó lấy tài liệu cần thiết trong túi da trâu đặt lên trên bàn. Anh ta chỉ hình vẽ trên một tờ giấy, sau đó lên tiếng hỏi: “Có phải cái này không?”

Thanh Hà chỉ cần liếc nhìn là đã nhận ra nên gật đầu.

“Hóa ra là vậy, tôi đã biết người nổ súng là ai rồi.” Khương Biệt viết bốn cái tên trên giấy... Nguu Ly, Chu Ngọc, Cao Liêu Vân, Trần Kiện Phong.

Trần Kiện Phong khó hiểu: “Sao tôi cũng bị tình nghi?”

“Chỉ là muốn công bằng thôi.” Khương Biệt nói: “Xin lỗi.”

Trần Kiện Phong đành im lặng. Thời gian còn lại để phá án không nhiều lắm, nếu không điều tra được gì thì chức đội trưởng kiêm cục trưởng này của anh ta khỏi cần nghĩ tới nữa.

Khương Biệt gạch tên Ngưu Ly: “Lúc đó chị ta đang ở bên cạnh đội trưởng, không có thời gian nổ súng hơn nữa cũng không có động cơ.” Trần Kiện Phong gật đầu sau đó lại thấy Khương Biệt gạch mất tên Chu Ngọc, cuối cùng vòng tròn cái tên Cao Liêu Vân.

Thanh Hà hơi ngẩn ra, nhớ tới người cảnh sát này, hình như anh ta chưa tới ba mươi tuổi, là một người đàn ông có làn da ngăm đen, phong độ tuấn tú hơn nữa còn hay mỉm cười. Anh ta là người bị tình nghi nổ súng ư? Thanh Hà hơi khó mà chấp nhận được.

Khương Biệt ngẩng đầu lên, ngón tay ma sát đầu bút, chậm rãi nói với ba người đang có mặt: “Có thể mọi người chưa từng nhìn thấy hình vẽ này nhưng tôi thì lại biết. Tôi đã từng đi qua sa mạc Tây Bộ, ở trong một thị trấn nhỏ không biết tên có một nhà tù giam giữ những phạm nhân đặc biệt, trên cánh tay của tất cả những phạm nhân trong nhà tù đó đều xăm hình vẽ này.”

Trần Kiện Phong nghĩ tới khi kiểm tra hai xác chết lúc trước, một tên cao một tên thấp, hình như trên cánh tay bọn chúng cũng có hình xăm này.

Khương Biệt dùng bút vòng quanh dãy số trên hình vẽ: “Đây là số hiệu, đại diện cho khu vực bọn chúng bị giam giữ khi ở trong tù. Theo tôi được biết, nửa năm trước có một loạt phạm nhân cùng vượt ngục ở khu ‘ZX11745’, phía trên điều tra rất căng. Vì không muốn ảnh hưởng đến người dân cho nên người biết chuyện này cũng không nhiều.”

Trần Kiện Phong nói: “Ý cậu muốn nói là ba tên cướp ngân hàng kia đều trốn ra từ nhà tù kỳ lạ đó?”

“Đúng, nhưng chắc chắn không chỉ có ba tên. Bọn chúng đều là những tên cực kỳ hung ác, rất có khả năng là vợ vét đọt cuối sau đó bỏ chạy đến Myanmar. Như vậy chúng ta sẽ rất khó bắt được bọn chúng.”

Trần Kiện Phong bị làm cho hồ đồ: “Chuyện này thì có liên quan gì đến Cao Liêu Vân?”

Khương Biệt gằn giọng nói: “Nửa năm trước, trong đám người vượt ngục không chỉ có phạm nhân mà còn có một quản ngục.”

“Cái gì? Cậu nói Cao Liêu Vân... không thể nào, cậu ta là do bên trên đề cử, làm sao có thể như vậy được?” Trần Kiện Phong chột bưng tỉnh. Chẳng lẽ lại là con nhà có thế lực, gây ra họa nên muốn đi tránh nạn?

“Cục trưởng Trần, những cong queo trong ngành này, trong lòng tôi và anh đều biết rõ.” Khương Biệt thu dọn hồ sơ lại bình tĩnh nói: “Vốn tôi cũng không

muốn đào bới tìm nguồn gốc căn nguyên. Rốt cuộc là do Cao Liêu Vân chủ quan hay do nguyên nhân khác mới để cho phạm nhân vượt ngục thì tôi không quan tâm. Bên trên có người nào bảo vệ anh ta, tôi lại càng không có hứng thú. Nhưng chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn, mấy tên tội phạm đó lên vào vùng này tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với sinh mệnh và tài sản của người dân nên nhất định chúng ta phải trừng trị bọn chúng theo pháp luật. Cao Liêu Vân vì muốn che giấu tội lỗi bản thân nên mới nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu nhưng anh ta không biết nếu những kẻ bắt cóc không sa lưới thì mọi chuyện sẽ càng trở nên tệ hại hơn.”

Trần Kiện Phong cũng hiểu được việc này nên không nói thêm gì cả.

“Về những kẻ bắt cóc này thì phía trên có ban lệnh truy nã bí mật, là ‘cấp S’, như vậy chúng ta hoàn toàn có thể xin giúp đỡ, điều đến một đơn vị bộ đội đặc chủng.”

Một khi đơn vị bộ đội đặc chủng đến nơi thì những kẻ bắt cóc này sẽ càng khó bỏ trốn ra nước ngoài. Thậm chí cơ hội trốn đi càng trở nên mong manh... Cho nên ba người kia mới mạo hiểm tính mạng để giết Thanh Hà, muốn ngăn chặn cô tiết lộ hình xăm kia. Nhất định ở sau lưng bọn chúng còn có kẻ lợi hại hơn, hung ác, tàn độc hơn sai khiến.

Ý nghĩ trong đầu Thanh Hà dần dần rõ ràng.

Nhưng tại sao lúc ấy Nhất Ngạn phải giết người diệt khẩu?

Nếu như để lại người sống, thông qua thẩm vấn, có lẽ sẽ biết được nơi ở của những kẻ bắt cóc khác.

Thanh Hà nghiêng đầu nhìn Nhất Ngạn, cô luôn cảm thấy cậu đang gạt mình chuyện gì đó. Chẳng hạn như, tự nhiên cậu ta lại đột nhiên xuất hiện tại biên giới, không biết đến từ đâu và sẽ đi đâu. Rốt cuộc mục đích của cậu ta là gì?

Khuong Biệt nói: “Vậy kế hoạch hiện giờ là chúng ta phải lập tức tìm được Cao Liêu Vân để ngăn chặn sự tình có biến.”

Hôm nay Cao Liêu Vân được nghỉ nên không có ở đồn cảnh sát. Trần Kiện Phong lập tức điều động cảnh sát sau đó dẫn người đi trước. Nhà họ Cao ở phía Đông thị trấn nhỏ, trong một tiểu khu cũ kỹ.

Đó là một ngôi nhà hai tầng được xây dựng theo kiểu cũ, vách tường ở hành lang nhỏ đã bị tróc ra, cửa sổ trên mái nhà liên tục bị dột khiến nước nhỏ giọt “Tí tách” xuống đất.

Cầu thang làm bằng xi măng gồ ghề, lan can là song sắt có tay vịn bằng gỗ màu nâu.

Mấy cảnh sát chia làm hai nhóm, nhanh chóng lên lầu. Nhất Ngạn đi theo Khuong Biệt theo con đường ở giữa trực tiếp lên trên lầu.

Đến lầu hai chỗ Cao Liêu Vân ở, hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó Khuong Biệt dùng chân đá văng tấm cửa gỗ.

Một mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi.

Sắc mặt Khương Biệt lập tức thay đổi, anh ta cầm súng dẫn đầu đi vào phòng. Máy cảnh sát đi ở phía sau cũng theo sát vào, cẩn thận tìm kiếm quanh phòng.

Cuối cùng bọn họ phát hiện thi thể của Cao Liêu Vân ở trong nhà vệ sinh.

Chương 18

Mất Tích

Cao Liêu Vân đã chết, thi thể còn bị treo ngược trong nhà vệ sinh, cả người trần truồng, khắp người toàn là vết thương. Có dao găm, ống tuýp, gậy sắt... Còn có một số vết thương không biết do cái gì tạo thành, chết rất thê thảm. Nửa người dưới là một đồng hồ độn, dương vật cũng bị cắt mất luôn.

Trong phòng bếp vẫn còn tỏa ra mùi thơm, cà phê vẫn còn nguyên trong máy pha chưa được rót ra.

Hai cái ly vẫn còn nằm im lặng trong khay. Manh mối cứ thế bị chặt đứt.

Khương Biệt về nhà với tâm trạng có phần suy sụp, thù người ngồi nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ. Nhất Ngạn đổi dép lê tại cửa ra vào, im lặng nhìn Khương Biệt một lát sau đó từ từ đi tới bên cạnh anh ta, vỗ nhẹ tay lên vai Khương Biệt: “Đừng nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.”

“Tôi không sao.” Khương Biệt thờ dài cười nói với Nhất Ngạn: “Khiến cậu chê cười rồi.”

“Sao có thể? Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi mà.”

“Cậu đã vất vả theo tôi cả ngày rồi, đi nghỉ sớm đi.” Khương Biệt cười trấn an cậu.

Nhất Ngạn cũng cười sau đó xoay người đi qua hướng hành lang. Tiếng bước chân của cậu nhẹ nhàng lặng lẽ, trong hành lang không có mở đèn, sau khi đi đến cuối đường, lúc gần bước lên bậc thang thì cậu bỗng dừng lại, lên tiếng trong bóng đêm: “Có chuyện gì thì cứ nói đi, trốn tránh lấp ló ở đó làm gì?”

Một lúc sau, cửa phòng khép hờ bên phải vang lên một tiếng “két” sau đó được mở ra, ánh sáng mờ ảo từ trong phòng tràn ra bên ngoài chiếu lên hai gò má của Thanh Hà khiến người ta có cảm giác thật dịu dàng, sạch sẽ. Chỉ có điều trong ánh mắt trong suốt kia lại có cảm xúc mà Nhất Ngạn cực kỳ không thích, đó là lạnh băng và nghi ngờ.

Nhất Ngạn vòng tay trước ngực, nghiêng người dựa vào tường hỏi: “Thế nào, sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó?”

Thanh Hà vẫn cứ tiếp tục nhìn cậu.

Nhất Ngạn mỉm cười rồi đặt tay lên cánh cửa sau đó dùng sức đẩy cánh cửa bị mở một nửa vào bên trong. Thanh Hà bị lực của cậu đẩy lui về phía sau. Nhất Ngạn thuận thế chen người vào phòng sau đó đóng cửa lại.

Một tiếng “Cạch” vang lên, cánh cửa đã bị Nhất Ngạn khóa lại.

Thanh Hà sợ tới mức lui về phía sau hai bước lớn: “Cậu định làm gì? Tại sao lại đóng cửa?”

Khóe môi Nhất Ngạn cong lên thành nụ cười rất đỗi xấu xa: “Cô nói thử xem? Trong lòng cô hiểu rất rõ mà, hỏi em làm gì.”

“Hiểu rõ cái gì? Tôi không biết gì cả. Người như cậu... tôi... Làm sao tôi biết cậu muốn làm gì?” Phía sau hết đường để lui Thanh Hà đành ngồi phịch xuống giường với vẻ mặt kinh hoàng: “Cậu đừng làm xằng làm bậy đấy!”

“Làm xằng làm bậy? Sao em có thể làm bậy được?” Nhất Ngạn đột nhiên cúi người vươn tay túm chặt gáy cô, kéo cô lên trước mặt mình: “Rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì? Em đang ở trước mặt cô đây, có gì mà không thể nói được? Hay là... Cô sợ em đến mức không nói nên lời?”

“Cút ngay!” Thanh Hà hất tay Nhất Ngạn ra sau đó lùi về đầu giường bên kia: “Tôi không hề sợ cậu!”

“Không sợ thì cô trốn làm gì?” Nhất Ngạn cười giễu cợt sau đó bước từng bước đến gần cô. Thanh Hà hốt hoảng cầm đại một cái gối trên giường đánh vào đầu cậu ta: “Cậu đừng tới đây.”

Nhất Ngạn cười cười, gối vừa đánh tới đã bị cậu ta bắt lấy sau đó Thanh Hà tiếp tục bị cậu ta trêu chọc: “Không cho em tới thì em lại càng muốn tới.”

Thanh Hà giờ đã không còn đường lui, trong mắt Nhất Ngạn hiện cô như đang bị đóng đinh tại chỗ. Nhất Ngạn vuốt ve cằm cô: “Em đang đứng trước mặt cô mà vẫn chưa muốn hỏi sao? Nếu đổi lại là người khác thì em còn chẳng có hứng thú quan tâm đâu.”

Thanh Hà cực kỳ tức giận: “Cậu nói thật đi, hai người kia... có phải cậu giết người diệt khẩu hay không?”

“Giết người diệt khẩu?”

“Đúng!”

Nhất Ngạn “hả” một tiếng: “Tại sao em phải giết người diệt khẩu?”

“Người nọ vốn dĩ đã chạy ra khỏi miếu, cậu cũng không cần giết hắn ta, nếu để hắn ta sống thì có thể căn cứ vào manh mối để tìm được những kẻ bắt cóc còn lại nhưng cậu lại giết hắn ta không cho một ai sống sót, như vậy không phải giết người diệt khẩu thì là cái gì?”

Yên tĩnh.

Ngực Thanh Hà không ngừng phập phồng, không biết do bị dọa hay do kích động gây nên.

Nhất Ngạn nhìn xuống từ trên cao, cười híp mắt quan sát cô một hồi lâu sau đó nói ra một câu kinh người: “Em có để lộ sơ hở sao?”

Cậu ta không giống như đang hỏi ngược lại mà giống như là đang cười tự giễu. Nhưng cũng không giống hoàn toàn tự giễu bởi vì nụ cười trên khóe miệng cậu ta rất thản nhiên. Thanh Hà thật sự không rõ cậu ta đang nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn.

“Em vốn nghĩ rằng cô rất ngốc nhưng bây giờ xem ra đầu óc vẫn có thể dùng được, không ngờ cô có thể nhìn ra dụng ý của em.”

“Quả nhiên là cậu có lòng dạ không tốt! Chẳng lẽ cậu...”

“Em cái gì?” Nhất Ngạn cười, dùng hai tay đè lên vai cô: “Nói tiếp đi? Muốn nói cái gì thì cứ nói cái đó, từ trước tới giờ em đều rất hào phóng với người của em nên em sẽ không so đo với cô. Cho dù cô lật tẩy tất cả chuyện xấu của em thì em vẫn cam tâm tình nguyện.”

“Cậu là đồ khốn kiếp, đừng đụng vào tôi!” Thanh Hà cắn thật mạnh lên cánh tay Nhất Ngạn, không lâu sau đó trong miệng cô lập tức xuất hiện vị ngai ngái.

Nhất Ngạn hơi nhíu mày, dờ khóc dờ cười: “Cô là cún à?”

Thanh Hà đẩy Nhất Ngạn ra bò đến giữa giường. Nhất Ngạn lập tức xoay người chặn trước mặt cô, làm mặt quỷ với Thanh Hà: “Mèo con muốn chơi trốn tìm sao?”

“Á...” Thanh Hà quay đầu định xuống giường thì Nhất Ngạn đã đến gần bên chân cô, quỳ một chân trên đất cầm chân cô đặt lên đầu gối của mình sau đó giúp cô mang dép lê: “Cẩn thận một chút, nếu ngã thì sao đây?”

Chỗ này hoàn toàn không có nơi nào để trốn. Thanh Hà không biết phải làm sao cho tốt nữa...

Nếu nói cho Khương Biệt anh ta sẽ tin cô sao? Bởi vì quan hệ của hai người bọn họ có vẻ rất tốt. Cô lại không có bất kỳ chứng cứ nào, làm sao anh ta có thể tin cô được. Hơn nữa Khương Biệt còn ra tay giúp Nhất Ngạn ém nhẹm sự việc này xuống chứng tỏ Khương Biệt rất tin tưởng cậu ta, nếu đã như thế thì làm sao tin lời cô đây?

Hơn nữa cô cũng không xác định được mục đích giết người diệt khẩu thực sự của cậu ta. Có lẽ đằng sau chuyện này là những chuyện tày trời hơn nữa.

... Vì không có chứng cứ xác thực nên cô không thể nói ra. Thanh Hà thậm hạ quyết tâm, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi.

“Không còn lời nào khác muốn nói với em sao?” Nhất Ngạn xuống giường, trước khi ra ngoài còn quay đầu lại nhìn cô một cái sau đó nở nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Thanh Hà trải qua một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau, lúc cô vừa mới đến trường học thì nghe một tin tức rất khiếp sợ... Tổ đã mất tích.

Thời gian mất tích cụ thể là vào chạng vạng tối ngày hôm qua, cảnh sát đã lập hồ sơ vụ án và tiến hành hình thức tìm kiếm rải rác chung quanh nhưng đã một ngày một đêm trôi qua mà vẫn không có chút tiến triển nào.

Sau khi tiết hai kết thúc, Thanh Hà vào lớp học gọi Nhất Ngạn ra ngoài. Các học sinh trong lớp chưa bao giờ thấy Thanh Hà nghiêm túc như vậy nên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Thanh Hà nắm tay kéo Nhất Ngạn đi vòng qua mấy khu nhà giảng sau đó xuyên qua hòn non bộ và bồn hoa đến phía tòa nhà bỏ hoang sau núi lúc trước.

Lúc trước cô gặp Tổ ở chỗ này, đây cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy Tổ. Lúc ấy tuy cô đã hôn mê nhưng vẫn nhớ mang máng Nhất Ngạn là người cuối cùng gặp Tổ.

Hai người đứng đối diện với nhau trên mảnh đất trống lớn. Trong bồn hoa bên cạnh, những đóa hoa nhài đang nở rất rục rỡ, bầu trời trong xanh khiến không khí u ám phía sau núi cũng trở nên sáng sủa hơn vài phần.

Thanh Hà hỏi Nhất Ngạn một cách nghiêm túc: “Cậu đã mang em ấy đi đâu?”

“Đi đâu?”

“Cậu còn giả bộ được nữa. Nếu không phải cậu thì là ai? Em ấy chỉ là một cô gái, cảnh cáo một chút là được rồi nhưng bây giờ em ấy đã mất tích một ngày không về nhà, nhất định mọi người trong nhà em ấy sẽ rất lo lắng.”

Nhất Ngạn thờ dãi: “Xem ra cô giáo đã nhận định cô ta là do em bắt cóc.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Nếu thật do em làm thì em nhất định sẽ thừa nhận.” Nhất Ngạn cười nói: “Nhưng mà em còn chưa kịp làm, nếu cô ta thật sự rơi vào tay em chắc chắn giờ đây chỉ có thể nhật xác thôi.”

“Cậu thật sự không có bắt cóc em ấy?” Thanh Hà có chút không tin: “Cậu lại muốn gạt tôi.”

Nhất Ngạn cười khỏ: “Em đã gạt cô bao giờ chưa?”

Thanh Hà nói: “Cậu dám nói mình chưa bao giờ lừa gạt tôi sao?”

Nhất Ngạn không thể nói được.

Sự cảnh giác của Thanh Hà đối với Nhất Ngạn chưa bao giờ suy giảm, cô cẩn thận đánh giá cậu ta vài lần khiến Nhất Ngạn dờ khóc dờ cười nói: “Thật sự không phải em làm.”

“Thật ư?”

“Xem ra nếu em không giúp cô tìm được cô ta thì cô sẽ không tin em.”

“Cậu có thể giúp tôi tìm được em ấy sao?”

Nhất Ngạn ngạo nghễ: “Trên đời này không có chuyện gì mà em không làm được.”

Thanh Hà cười lạnh: “Cậu cứ khoác lác đi.”

Nhất Ngạn sờ sờ mũi: “Nói láo cô không tin, đến nói thật cô cũng không tin là sao nhỉ.”

“Da mặt của cậu còn có thể dày hơn nữa không?”

“Cảm ơn đã khen em, em xấu hổ không dám nhận.” Nhất Ngạn chấp tay vái cô một cái, xem ra là đang bắt chước cách thức nói chuyện của những người ở trong tivi khiến Thanh Hà đang nổi nóng cũng bị cậu chọc cho cười. Cô cười một lát, thấy Nhất Ngạn cũng cười nhìn mình thì vội ngậm miệng lại, đẩy cậu ta một cái: “Nhanh dẫn tôi đi tìm người.”

Nhất Ngạn nhận lệnh dẫn cô đi ra khỏi chỗ này.

Phải biết rằng, nếu muốn biết trước khi Tổ đến đây đã gặp người nào thì không hề khó vì dù sao đây cũng là một trường học rất lớn cộng thêm mắt của những người ở đây đều mở rất to nên chỉ cần hỏi thăm một chút là Nhất Ngạn đã có được đáp án.

“Cậu ấy... lúc đó cậu ấy rất tức giận, một mình đi ra phía sau núi, bọn tôi không ai dám đi theo.” Lăng Lâm hay đi theo bên cạnh Tổ cúi đầu nói.

“Thật không?” Nhất Ngạn chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Một cô gái khác đang đứng bên cạnh tên là Kỳ Kỳ vội nói: “Đúng vậy! Chúng tôi nào dám lừa cậu.”

Trả lời thẳng thắn như vậy thì lại càng có vấn đề... Nhất Ngạn đánh giá hai cô gái này một lúc rồi đột nhiên cười nháy mắt nói: “Nhưng sao tôi lại cảm thấy là hai cô đang lừa tôi nhỉ?”

Sắc mặt hai người tái nhợt không dám trả lời nữa.

Chương 19

Trên Núi

“**K**hông nói được đúng không?” Nhất Ngạn chấp tay sau lưng đi lướt qua người hai cô gái được hai bước rồi đột ngột quay đầu lại hỏi: “Quyết định chưa? Đừng để sau này hối hận, đến chừng đó muốn mở miệng nói cũng không còn cơ hội nữa đâu.”

Bình thường Kỳ Kỳ rất sợ Nhất Ngạn nhưng bây giờ còn bị dọa như vậy nên lập tức trốn ở sau lưng Lăng Lâm: “Đừng... Đừng...”

Lăng Lâm cũng đang run rẩy không ngừng: “Chúng tôi...”

Nhất Ngạn nói: “Không phải hai người các cô bắt cô ta đấy chứ? Bình thường luôn đi kè kè bên cạnh cô ta a dua nịnh hót nhưng có lẽ trong lòng cũng không phục và không ưa gì cô ta đúng không. Cô ta giàu hơn hai cô, bề ngoài cũng xinh đẹp hơn hai cô. Con gái ấy mà, nhất thời tức giận giết người cũng không phải là chuyện hiếm hoi gì đâu.”

“Không phải! Không liên quan đến chúng tôi!” Kỳ Kỳ thốt lên: “Cậu ấy ở sau núi...” Đến khi Kỳ Kỳ nhận ra bịt miệng lại thì đã không kịp nữa rồi. Nhất Ngạn đánh giá cẩn thận cô ta hồi lâu sau đó quay đầu kéo Thanh Hà rời đi.

Phòng y tế nằm ở phía Nam khu nhà giảng dạy, xuyên qua một rừng cây nhỏ chính là phía sau núi.

Đường lên núi rất khó đi, cây cối mọc lên như nấm, cỏ mọc tươi tốt, bụi thấp nhất cũng cao cỡ khoảng nửa người. Trên mặt đất đầy lá rụng, hạt thông và những tảng đá bị lớp lá rụng quanh năm suốt tháng che mát. Dưới núi toàn là cây bạch quả khiến trước mắt đều là một mảnh màu vàng chạy dài đến giữa sườn núi thì dần dần bị màu xanh của thông tuyết thay thế. Bây giờ trời đã không còn đổ tuyết, giữa những phiến lá nhọn như kim đã kết từng quả màu xanh nhạt.

Đi được khoảng hơn một tiếng thì Thanh Hà mệt không thở nổi nữa, cũng may dưới gốc thông có tảng đá lớn, cô đưa tay vịn tảng đá thở dốc một hơi sau đó lau mồ hôi.

Nhất Ngạn quay trở lại: “Mệt hả?”

“Tiếp tục đi thôi.”

Nhất Ngạn bắt lấy cánh tay cô: “Sắc trời cũng không còn sớm nữa, nghỉ ngơi một chút đi.”

Trời đang dần tối đi, bóng đêm vô biên như nuốt sống vùng đất, mặt trời chậm rãi lặn xuống đường vòng cung của sườn núi, chỉ chừa một chút dư âm màu vàng óng chiếu sáng núi non.

“Chắc buổi tối ở chỗ này không có sói đâu đúng không?” Thanh Hà rụt cổ hỏi.

Nhất Ngạn cười nói: “Đâu chỉ có sói, mà còn có cả hổ đấy.”

“Hổ?” Thanh Hà chột nháy dựng lên, trốn đến sau lưng Nhất Ngạn: “Ở đâu?”

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô bám trên vai Nhất Ngạn khiến lòng cậu không khỏi rung động, giọng nói cũng khàn hơn một chút: “Đang ở...” Cậu không nhìn được cúi đầu cười. Ánh mắt Thanh Hà vẫn nhìn lung tung chung

quanh, sau một lát mới nhận ra là mình bị gạt nên lập tức đẩy cậu ra: “Tên khốn!”

“Cô không thích hả?”

“Có quỷ mới thích!” Thanh Hà mắng Nhất Ngạn sau đó ngồi xuống tảng đá.

Trên núi không thể so với dưới núi, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều. Gió lạnh luôn qua kẽ hở của những cây con rồi luồn vào váy cô. Thanh Hà giữ váy kẹp giữa hai đầu gối, cúi đầu sửa sang lại. Cô vốn nghĩ đường lên núi rất gần nào ngờ đã đi hơn nửa ngày mà vẫn chưa tới. Giờ Thanh Hà mới thấy hối hận, nếu phải qua đêm ở cái nơi quỷ quái này... Chỉ mới nghĩ thôi mà toàn thân cô đã nổi cả da gà rồi.

Nhất Ngạn nhóm lửa, khoác thêm cho cô cái áo khác sau đó đi ra ngoài một lát, lúc trở lại trong tay cầm thêm một chạc cây. Do bóng đêm quá tối nên Thanh Hà không thấy rõ trên tay Nhất Ngạn là vật gì. Dường như ở trên chạc cây có quần cái gì đó nên nghi ngờ hỏi: “Cậu nhặt cái gì về vậy?”

Nhất Ngạn cúi đầu cười cười, giấu chạc cây ra phía sau lưng rồi đi đến trước mặt cô, nói: “Cô đoán thử xem.”

“Sao tôi đoán được?”

“Vậy thì thôi.” Nhất Ngạn đột nhiên giơ chạc cây ra, quơ quơ ở trước mặt cô.

Trên chạc cây màu nâu có một thứ gì đó gần giống như sợi dây đang quấn quanh, khi đưa tới tới gần ánh lửa một chút Thanh Hà mới phát hiện đó là một con rắn, đường kính thân khoảng 3 cm, sắc màu vô cùng sặc sỡ đang phun cái lưỡi đỏ chót ra nhìn cô.

“Á...” Thanh Hà sợ tới mức mắt hôn mắt vĩa, lăn trên mặt đất sau đó bò vài bước trốn đến sau một thân cây.

“Cậu... cậu hơi quá đáng rồi đó!” Thanh Hà dựa vào thân cây tức giận nhìn Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn bĩu môi một cái: “Có sao? Đây là bữa tối của chúng ta. Bây giờ nhìn thì có hơi đáng sợ nhưng một lát nữa nấu chín thì ngon cực kỳ.”

“Ai muốn ăn thứ này chứ!” Thanh Hà nôn ọe, ánh mắt nhìn Nhất Ngạn càng ngày càng kỳ lạ giống như đang nhìn quái vật.

Nhất Ngạn ngồi xổm xuống móc một con dao găm từ trong giày ra, giết con rắn ngay tại chỗ sau đó xử lý đơn giản rồi bắt đầu nướng ở trên lửa. Chạc cây xoay tròn trong tay cậu ta, mỡ rắn chảy xuống phát ra tiếng xèo xèo nhỏ. Nhất Ngạn ngâm nga một khúc dân ca, giọng hát trong trẻo vang vọng quanh quần giữa núi rừng.

Thanh Hà lầu bầu trong lòng: Đồ khoe khoang, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng giọng hát của cậu rất dễ nghe.

“Rột... rột... rột...” Cái bụng vô dụng của cô réo ầm lên. Thanh Hà cố ém nó lại nhưng nó không nghe theo sự khống chế của cô. Nhất Ngạn đang ngồi ở phía xa cười to: “Đói rồi hả? Rắn đã được nướng xong, thơm ngào ngạt, thịt non mềm...” Sau đó cậu ta há miệng cắn một cái.

Thanh Hà bịt tai lại nhưng mùi thơm lại chui vào mũi cô, nước miếng liên tục tiết ra trong khoang miệng, Thanh Hà khó chịu cố dằn lại cái bụng rỗng của mình.

Đột nhiên đỉnh đầu bị bóng đen cao lớn che khuất. Thanh Hà ngẩng đầu lên nhìn thì Nhất Ngạn cầm thịt rắn đã được nướng chín, sau đó ngồi xuống đưa đến trước mặt cô: “Ăn không?”

Thanh Hà quay đầu sang hướng khác.

“Thiệt không ăn sao?”

Thanh Hà đứng dậy vỗ vỗ váy tránh ra phía xa xa.

Nhất Ngạn nhìn bóng lưng cô âm thầm cười. Giây phút này cậu thấy cô thật sự đáng yêu đến mức không lời nào có thể diễn tả.

Bóng đêm mỗi lúc càng sâu, trong rừng truyền đến tiếng gió “ào ào”. Thanh Hà ngủ trên tảng đá, nửa đêm bị cơn đói còn cào đánh thức. Cô xoay người sang bên trái sau đó lại xoay qua bên phải nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Bụng vừa đói vừa đau nên đành phải ngồi dậy. Thanh Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt được điểm xuyết bằng những vì sao lấp lánh.

Cảnh đẹp như vậy mà lại bị tiếng “rột rột” phá vỡ. Thanh Hà bực bội ngồi dậy, nhảy xuống khỏi tảng đá.

Lửa trên bãi đất trống đã tắt, chỉ còn vài chấm nhỏ le lói. Thanh Hà vén váy, rón ra rón rén đi qua sau đó ngồi xồm xuống trước đồng lửa. Cô nướng theo ánh trăng nhìn qua thì trên kệ còn hai xâu thịt rắn nướng. Cô nhìn chung quanh một lúc nhưng không thấy bóng dáng của Nhất Ngạn đâu cả, sau khi đấu tranh vô số lần trong lòng cuối cùng vẫn không nhìn được mà cầm một xâu thịt lên.

... Không có gì hơn được chét đói cả.

Thanh Hà mặc kệ tất cả cắn một miếng, vốn định ngừng thở nuốt xuống nhưng ai ngờ mùi vị lại ngon hơn nhiều so với tưởng tượng. Cô nhanh chóng ăn sạch xâu thịt rắn rồi nhìn chung quanh một lần nữa, sau khi xác định không có người nào liền mau mau cầm xâu thịt còn lại lên. Mới cắn được một miếng thì trên đầu cảm thấy hơi đau như có thứ gì đó từ phía trên rơi xuống nện vào đầu cô.

Thanh Hà xoa đầu sau đó ngược lên nhìn nhưng phía trên chẳng có gì cả.

Cô lại cắn thêm mấy miếng... Trên đầu lại thấy đau....

Đột nhiên có thứ gì đó rớt xuống lăn tròn vài vòng rồi lăn đến bên chân cô. Thanh Hà nhặt lên, nhìn dưới ánh trăng thì thấy... đó là một quả thông... Cô lại ngẩng đầu lên nhìn lần nữa...

Lần này Nhất Ngạn không có trốn nữa mà ngồi vắt vẻo trên chạc cây, vỗ đùi cười như điên rồi hỏi cô bằng giọng điệu rất lạ: “Thịt rắn có ngon không?”

Thanh Hà then quá hóa giận, nhặt quả thông trên mặt đất ném về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn rất nhanh nhẹn tránh trái tránh phải, ai ngờ đột nhiên cậu bị trượt chân, cả người như quả tạ rơi thẳng xuống mặt đất. Sau một tiếng ‘rầm’ vang lên cũng kéo theo đồng lá khô bị hất bay lên.

Thanh Hà sợ đến nỗi buồng quả thông trong tay rơi xuống đất... sau khi sững sờ một lát, cô lập tức chạy đến bên chỗ Nhất Ngạn.

“Cậu làm sao vậy?” Thanh Hà lắc lắc Nhất Ngạn nhưng cậu không có bất kỳ phản ứng nào cả, hai mắt nhắm nghiền. Thanh Hà ngồi sững trên đất bưng lấy mặt cậu: “Này, cậu đừng có giả bộ chết nhá! Nhất Ngạn! Nhất Ngạn, cậu sao vậy?”

Nhưng cho dù Thanh Hà có gọi thế nào Nhất Ngạn vẫn nằm im bất động, cô suy nghĩ một lúc sau đó túm lấy thịt trên má cậu, đang định dùng sức vặn một cái thì Nhất Ngạn đột nhiên mở mắt ra lăn sang một bên.

“Còn tưởng cô sẽ hôn em một cái chớ, ai ngờ lại hung dữ véo em như vậy.” Nhất Ngạn gác tay trên đầu liếc nhìn cô, giọng nói có chút bất mãn.

“Cậu gạt tôi?” Thanh Hà tiện tay cầm lấy một quả thông ném về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn linh hoạt né tránh sau đó bị cô đuổi chạy quanh trong khu rừng. Thanh Hà đuổi rất lâu nên cảm thấy mệt, cô đang dựa vào một thân cây khô nghỉ ngơi thì đột nhiên sau lưng có người vỗ vai cô: “Mệt rồi?”

Thanh Hà quay người lại thì thấy Nhất Ngạn đang cười, lúc này cô mới cảm thấy giận cậu nhưng lại ghen đến nói không ra lời.

“Làm gì tròng mắt nhìn em ghê vậy?” Nhất Ngạn ôm eo cô đập vào thân cây vài cái để mượn lực leo lên. Lúc này hai người đang ở cách mặt đất khoảng năm sáu mét, độ cao này không tính là thấp nên Thanh Hà nhất thời không đứng vững được, cô lắc lư vài cái sau đó theo bản năng ôm chặt lấy vai cậu: “Mau thả tôi xuống dưới.”

“Em đâu có giữ cô, cô có thể thả em ra mà.” Nhất Ngạn giang hai tay ra.

“Cậu nắm cho chắc, nếu té xuống thì phải làm sao đây?” Thanh Hà bị cậu dọa sợ đến mức trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Nhất Ngạn cười thềm túm lấy một nhánh cây ở bên cạnh.

Cậu ngồi xuống ở đầu cành cây lưng dựa vào thân cây nhàn nhã lắc lắc hai chân. Thanh Hà do dự một hồi sau đó cũng ngồi xuống ngay cạnh cậu. Nhất Ngạn thấy vậy lập tức nổi lên ý xấu, cố ý rung thân cây. Thanh Hà lập tức bắt lấy cánh tay cậu khiến cậu cất tiếng cười to, tỏ vẻ rất hài lòng.

Thanh Hà véo mạnh tay Nhất Ngạn như muốn véo chết cậu vậy.

Nhất Ngạn rất phối hợp la lên vài tiếng, lúc này cô mới hài lòng buông ra, ôm gối ngồi ở đầu cành.

Gió thổi nhẹ làm tung bay làn váy trắng muốt của cô, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, xinh xắn. Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn chăm chăm một lát thì bị Thanh Hà phát hiện, cô vội rút chân về giấu dưới làn váy: “Nhìn gì vậy?”

Nhất Ngạn gật gù há hê nói: “Người đẹp đúng là người đẹp, đến cả chân mà cũng đẹp tới nỗi khiến người ta không cưỡng được muốn hôn lên nó một cái.”

“Cậu đủ rồi đấy!”

“Chưa đủ, sao có thể đủ được? Trừ khi...” Nhất Ngạn đột nhiên ôm lấy cô kéo cô ngã vào lòng mình: “Cô để cho em ôm ấp, yêu thương.”

“Cậu đừng có làm bậy, bây giờ chúng ta đang ở trên cây đây, nếu té xuống thì sao đây?” Hai tay Thanh Hà đẩy vai cậu ra ngăn cản cậu xấp lại gần.

Nhất Ngạn cười nói: “Nếu cô không động đây thì chúng ta sẽ không té xuống. Còn nếu cô cứ lộn xộn nữa thì em không dám đảm bảo đâu.”

Rõ ràng là cậu ta mặt dày cắn chặt cô không tha. Nếu cậu ta buông cô ra thì chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải quyết rồi sao? Tại sao cuối cùng mọi quyền quyết định đều nằm trong tay cô?

“Hôm nay xem như tôi đã hiểu thế nào là ‘Thiên hạ vô địch không biết xấu hổ’.” Thanh Hà lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhất Ngạn nhưng trong ánh mắt lạnh lạnh đó của cô lại có một loại sợ hãi khó diễn tả bằng lời. Cô vẫn thấy rất sợ Nhất Ngạn, người này luôn không hành động theo lẽ thường. Có đôi khi cậu ta rất tốt, rất ngoan, cái gì cũng nghe theo cô nhưng có lúc cậu ta lại giống như một con sói hung dữ, nói trở mặt là trở mặt. Giống như bây giờ cậu ta đòi nuốt chửng cô khiến Thanh Hà không khỏi hoài nghi có phải cậu ta cố ý lừa cô lên núi hay không? Nếu không dựa vào kinh nghiệm và đầu óc của cậu ta thì sao lại không biết lên núi phải cần bao nhiêu thời gian?

Chuyện Tố mất tích thật sự không liên quan đến cậu ta sao?

Nếu như không có, tại sao cậu ta lại tỏ thái độ thờn thãn với mọi chuyện như vậy?

Chương 20

Nhà Gõ

“Ánh mắt này của cô là sao đây?” Nhất Ngạn bẻ gãy chạc cây dùng nó nâng cằm cô lên.

Về mặt Thanh Hà cũng rất nghiêm túc: “Nhất Ngạn, cậu nói thật đi, cậu và những kẻ bắt cóc kia thật sự không có quan hệ gì sao? Tại sao cậu lại muốn giết bọn họ?”

“Cô tin tưởng em như vậy sao?”

Thanh Hà thấy khó hiểu.

Nhất Ngạn mỉm cười: “Nếu em thật sự cùng một giuộc với những kẻ bắt cóc độc ác đó mà bây giờ cô lại hỏi em vấn đề này thì không phải là đang tự tìm đến cái chết sao?”

Thanh Hà không nói gì. Thật ra cô cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Đối với người khác cô sẽ không tùy tiện như vậy, dù là nói chuyện hay làm việc cũng sẽ suy nghĩ kỹ, tránh gây đường đột cho người khác. Nhưng còn Nhất Ngạn... cậu ta chính là một tên khốn kiếp, cho dù cậu ta tỏ thái độ gì với cô thì cô cũng sẽ không kiêng dè. Chính cậu ta cũng vậy, cậu ta hoàn toàn không quan tâm cô dùng thái độ gì để đối xử với cậu ta bởi vì mặc kệ cô dùng thái độ gì thì thái độ của cậu ta vẫn vĩnh viễn không đổi... Khiến người vừa nhìn thấy đã rất muốn đánh cho cậu ta một trận.

“Xem ra cô thật sự rất tin tưởng em.” Nhất Ngạn đột nhiên ôm lấy vai cô nói bên tai cô: “Cô thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, thật ra trong lòng cô luôn coi em như người một nhà.”

“Ai coi cậu như người một nhà?” Thanh Hà hoàn toàn không thừa nhận đẩy cậu ra.

Chủ đề đã bị cậu ta lái sang hướng khác, Thanh Hà cũng không muốn hỏi lại vì rõ ràng cậu ta sẽ không nói cho cô biết. Có lẽ thật cậu ta đang làm một chuyện gì đó rất kinh thiên động địa. Cậu ta tuyệt đối không phải là người lương thiện nhưng lại là người tâm cao khí ngạo nên sao có thể làm bạn với những kẻ bắt cóc kia được? Thanh Hà không tìm ra được manh mối cũng không nghĩ ra mối liên quan trong đó. Hiện tại trong lòng cô có chút buồn bực, cô thật sự không muốn thân thiết với cậu ta. Rõ ràng cô rất ghét Nhất Ngạn nhưng lần nào cũng bị cậu ta xuyên tạc thành ra ý khác.

Bình minh đến.

Ánh sáng xuyên qua những kẽ hở giữa rừng rậm sau đó rơi vỡ trên mặt đất. Dãy núi phía xa xa vẫn còn như ẩn như hiện trong màn sương mù, bầu trời lúc tản sáng vẫn còn hơi tối khiến người ta cảm giác như trời và đất giao nhau cùng một chỗ. Khu rừng rất tĩnh lặng, chỉ có vài tiếng chim hót thưa thớt.

Thừa dịp sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, Nhất Ngạn kéo Thanh Hà tiếp tục lên núi. Tối hôm qua ngủ không ngon nên mới đi được vài bước Thanh Hà đã đi không nổi nữa. Nhất Ngạn ngồi xổm xuống ở trước mặt cô: “Em công cô nha?”

“Ai thêm cậu công?” Thanh Hà tiếp tục đi về phía trước nhưng mới đi được vài phút thì chân cô đã mỏi nhừ, Nhất Ngạn lại đi đến trước mặt cô: “Thật không muốn em công sao?”

Thanh Hà cảm thấy không nên gây khó dễ với chân của mình.

Lưng Nhất Ngạn rất rộng, cậu cũng cô đi trên con đường núi nhấp nhô nhưng bước chân rất vững vàng, không hề xóc nảy khiến cô có loại cảm giác rất yên tâm. Thanh Hà lập tức bỏ qua suy nghĩ hoang đường này, khi cô ngẩng đầu lên lần nữa thì trước mắt xuất hiện một dòng suối nhỏ, dòng suối chảy từ trên sườn dốc ở đỉnh núi xuống, cuối cùng tạo thành một hồ nhỏ cách bọn họ không xa.

Đây là một dòng suối không lớn không nhỏ, chính giữa có một con đường nhỏ làm bằng xi măng quanh co khúc khuỷu, dẫn từ bờ này sang bờ kia, có lẽ do người sống ở chân núi lúc trước xây dựng.

Cuối con đường nhỏ làm bằng xi măng có một cái hồ, xung quanh là rừng dương chắn ngang tầm mắt bọn họ. Nhất Ngạn cũng Thanh Hà đi thêm vài bước chân thì thoáng thấy có một căn nhà gỗ nhỏ ở bên hồ.

Thanh Hà cũng nhìn thấy.

Chỗ kia còn loáng thoáng có một bóng người cánh tay để trần, đang đứng trên nền xi măng hút thuốc.

Nhất Ngạn đứng tại chỗ chờ một lát, sau khi người nọ vào phòng mới mượn cây cối che khuất, cũng Thanh Hà men theo con đường nhỏ làm bằng xi măng từ từ đi đến con đường nhỏ dẫn đến nhà gỗ.

Nhà gỗ nhỏ nằm yên tĩnh bên hồ trồng đầy cây dương, chung quanh cỏ mọc thành bụi, đằng sau một mảng rừng trúc lớn làm cho cảnh vật có vẻ tối tăm. Thanh Hà tụt xuống khỏi lưng Nhất Ngạn, thấy cậu tiến lên đứng ở cửa sổ nhìn một lát thì định đi qua nhưng Nhất Ngạn đã ngăn cô lại với vẻ mặt hơi khó xử.

Thanh Hà nghi ngờ nhìn cậu: “Sao vậy?”

Ánh mắt Nhất Ngạn có chút kỳ lạ.

Thanh Hà đẩy cậu ta ra sau đó học theo dáng vẻ của cậu, cũng cẩn thận từ từ mở cửa sổ ra rồi nhìn vào.

Sau khi nhìn vào đó, đầu óc Thanh Hà lập tức ngừng chuyển động.

Nhà gỗ không lớn, bên trong rất trống trải, ở góc tường chỉ có một cái giường gỗ. Một cô gái toàn thân trần truồng bị trói trên giường, hai mắt vô hồn nhìn nóc nhà. Tay chân cô gái đều không tự chủ co rút lại, giữa hai chân có một chất lỏng sền sệt, là hỗn hợp của màu vàng, đỏ và trắng từ từ tràn ra dính cả lên đùi.

Bốn nam sinh đều đang mặc áo somi, nửa người dưới để trần truồng đang ngồi trên mặt đất đánh bài, uống rượu.

“Mẹ nó, lại thua nữa!” Nam sinh có dáng người hơi béo quăng bài xuống, tức giận đứng dậy đi đến bên giường, nhắc đùi cô gái lên sau đó đưa tay sờ soạng ở phía trên một chút, dường như hắn cũng không thèm để ý đến chất lỏng khiến người ta mắc ói ở trên đùi cô gái. Hắn dùng tay xóc phần dưới thô đen vài

cái cho đến khi cứng lên thì nhấc chân cô gái lên sau đó nhắm vào khe hở chật hẹp đâm mạnh vào.

“Lại làm hả? Đã một ngày một đêm rồi mà không mệt sao?” Một tên có vóc dáng thấp bé cũng thua bài đứng dậy, đá một đá vào mông tên béo.

Tên béo vừa mới rút ra được một nửa nhưng bị tên lùn đá một cái nên lập tức đâm trở vào.

Miệng cô gái bị nhét vải nên không thể phát ra tiếng kêu được nhưng lòng mày lại nhú chặt, vẻ mặt vừa đau đớn vừa thoải mái. Tinh thần của cô gái không được tỉnh táo, hai chân không tự chủ mở rộng ra, chất lỏng trong suốt hòa dịch màu trắng đục không ngừng trào ra.

“Mẹ nó, đồ dê tiện này thật là giỏi nhin, đã làm một ngày một đêm rồi mà chỗ kia vẫn không bị lỏng, đã vậy còn chủ động hút tao vào. Đáng tiếc không phải lần đầu, không biết đã bị mấy thằng chơi rồi.” Tên mập nắm chặt chân cô gái rồi dùng sức đâm vài cái vào thật sâu, sau đó bắn thẳng vào trong.

Chờ đến khi cây gậy của tên mập mềm nhũn hẳn mới rút ra, hai chân cô gái vẫn còn đang giãy giụa, dịch nhờn chảy ra tràn trề lênh láng.

Bàn Tử xóc thêm vài cái đang muốn làm thêm lần nữa.

“Lại làm tiếp hả? Đến lượt tao rồi.” Tên thấp người đẩy tên mập ra sau đó cúi xuống cầm lấy cây súng đã lên đạn đầy đủ của mình đâm mạnh vào đến lút cán. Tổ giang rộng đùi để mặc cho hắn ta ra vào, nướ bọt trào ra khỏi ‘miệng’ sau đó chảy xuống giường.

Hai tên nam sinh đằng sau đã phân được thắng bại, đang đứng xếp hàng bên giường chờ đến lượt mình đồng thời thúc giục tên lùn.

“Con mẹ nó, mày nhanh một chút!”

“Biến! Sao bọn mày không làm đằng sau, phía trước để tao làm.”

“Không có thuốc bôi trơn.” Vừa nói tên lùn vừa cởi dây nịt đang trói cánh tay trắng nõn của cô gái. Cô gái vẫn không phản kháng để mặc cho bọn chúng đùa bỡn. Mấy người còn lại cứ một trước một sau, lúc lên lúc xuống chơi đùa thân thể cô gái, cuối cùng tất cả đều bắn hết lên trên mặt cô.

Cuối cùng Thanh Hà không nhin được nữa cô quay đầu nhìn lại Nhất Ngạn khiến cậu phải đá văng cửa ra.

Bốn tên nam sinh bên trong như lâm phải đại địch, đồng thời xông về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn quật ngã bọn chúng sau đó dẫn Thanh Hà vào.

Thanh Hà chạy đến bên giường sờ trán Tổ sau đó phát hiện tay chân cô ta đều lạnh toát. Tay cô run run kiểm tra hơi thở cô ta.

“Nhất Ngạn, mau báo cảnh sát!”

Nhất Ngạn nói: “Em không có mang điện thoại.”

Thanh Hà sờ túi của mình phát hiện cô cũng không mang theo điện thoại.

Hai người vội vàng chạy xuống chân núi báo cảnh sát. Vì phòng ngừa lúc di chuyển có thể gặp chuyện bất trắc nên cảnh sát trực tiếp dẫn bác sĩ lên theo nhưng sau khi cứu chữa một ngày một đêm thì Tô vẫn chết. Thanh Hà lặng lẽ đứng trước cửa bệnh viện mà không biết phải nói gì. Một người đang sống sờ sờ mấy hôm trước vẫn còn xuất hiện trước mắt cô, vẫn còn bắt nạt, châm chọc cô giờ bỗng chốc không còn nữa. Người này còn là học trò của cô... Tuy rằng em ấy có thái độ thù địch với cô nhưng dù sao cũng là học sinh của cô. Bây giờ chẳng những chết mà còn chết thảm như vậy...

Thanh Hà vô cùng tự trách.

Nếu như lúc ấy cô có thể đến sớm hơn một chút, ở thời điểm máu chót dừng sưng sờ đứng đó thì có phải đã có thể cứu em ấy rồi không?

Trong nửa tháng qua cô đã tận mắt chứng kiến rất nhiều người chết ở trước mặt mình mà bản thân thì không thể làm gì được.

Phụ huynh nghe tin chạy đến cửa phòng cấp cứu ôm đầu khóc rống. Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, quần áo đẹp đẽ bắt lấy cánh tay Thanh Hà: “Không phải cô là cô chủ nhiệm lớp ư, sao cô có thể để con bé gặp phải chuyện bất trắc như vậy chứ? Trường học của cô phải gánh toàn bộ trách nhiệm! Con gái của tôi, con gái của tôi...”

“Xin lỗi...” Ngoại trừ câu này, Thanh Hà thật sự không biết phải nói gì.

“Xin lỗi có tác dụng gì?” Cô của Tô tát Thanh Hà một bạt tai.

Thanh Hà bị đánh bất ngờ không kịp cảnh giác nên bị bà ta đánh ngã vào tường, môi cô rỉ máu, trong miệng trào ra mùi ngai ngái.

“Tôi muốn khởi tố các người!” Người phụ nữ đó tới gần Thanh Hà, bàn tay giơ lên giữa không trung định đánh tiếp nhưng đã bị cản lại. Bà ta quay đầu lại mới phát hiện người cản mình là một thiếu niên trắng trẻo tuấn tú đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình. Bị một người trẻ tuổi nhìn như vậy không hiểu vì sao khí thế của bà ta lập tức yếu đi ba phần, bàn tay lập tức buông xuống.

Nhất Ngạn quay đầu kéo Thanh Hà đi, bắt chập ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh cậu kéo cô đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Phụ huynh của Tô ở phía sau tức giận chửi rủa nhưng cậu làm như không nghe thấy, chỉ để lại một bóng lưng cao ngạo.

Thanh Hà bị cậu kéo về nhà, ấn cô ngồi lên trên ghế sofa.

“Ai cho cô đến bệnh viện?”

Đây là lần đầu tiên Thanh Hà nhìn thấy cậu nghiêm túc như vậy, bộ dáng cậu mạnh mẽ khiến cô như một đứa nhỏ đã làm sai điều gì đó, giờ đang ngồi im không nhúc nhích chuẩn bị tiếp thu bài học kinh nghiệm.

“Đừng có hành động ngốc nghếch nữa!” Nhất Ngạn lạnh lùng liếc cô một cái sau đó xoay người rẽ vào hành lang. Một lát sau cậu đi ra xách theo một hộp thuốc ngồi xuống bên cạnh cô, lấy thuốc và rượu ra giúp cô sát trùng vết thương. Cậu nâng cầm cô lên, nước thuốc man mát lành lạnh chạm vào khoe môi khiến cảm giác nóng rát hùng hực từ từ biến mất.

Nhất Ngạn vừa giúp cô bôi thuốc vừa thuận miệng hỏi: “Cái chết của cô ta không liên quan đến cô, cô không cần để trong lòng.”

“Làm sao tôi có thể không để trong lòng cho được? Tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này.” Thanh Hà nhỏ giọng nói.

Nhất Ngạn sát trùng xong sau đó bỏ thuốc vào trong hộp, xoay mặt cô về phía mình nói: “Cần gì phải để tâm vào chuyện vụn vặt ấy, trên đời này ngày nào mà không có người chết.”

“Em ấy là học trò của tôi.”

“Đâu phải người thân của cô.”

“Làm sao cậu có thể máu lạnh đến vậy?” Thanh Hà có cảm giác như đây mới là lần đầu tiên quen biết cậu.

“Cô nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi. Tuy rằng cô ta bị chết thảm nhưng đối với em mà nói thì về sau bên tai ít đi một người gây ầm ĩ, ồn ào, đó cũng chưa hẳn là chuyện xấu.”

“Lời vậy mà cậu cũng nói ra được!” Thanh Hà khiếp sợ nhìn Nhất Ngạn. Hiện tại cô mới phát hiện cô hoàn toàn không hiểu rõ cậu thiếu niên trước mắt này.

“Đối với em mà nói quá trình chỉ là chuyện nhỏ, kết quả mới quan trọng.” Nhất Ngạn mỉm cười, ném thuốc sát trùng vào trong thùng rác: “Về sau cô ta cũng sẽ không xuất hiện quấy rầy cô nữa, chẳng phải sao?”

Thanh Hà thật sự không biết phải nói gì.

Một lúc lâu sau.

“Chuyện này không liên quan gì tới cậu đây chứ?”

Nhất Ngạn hơi ngẩn ra, về mặt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Cô lại nghi ngờ em?”

“Chẳng lẽ cậu không đáng tình nghi sao?” Hai mắt Thanh Hà hơi đỏ: “Dù cho em ấy có chỗ không đúng nhưng cũng không thể đối xử với em ấy như thế. Nói sao thì em ấy cũng là con gái, dùng thủ đoạn ác độc như vậy...”

Đột nhiên Nhất Ngạn túm lấy gáy cô kéo cô đến trước mặt mình, ánh mắt lạnh lẽo hết như lưỡi dao: “Nếu em muốn đối phó với cô ta thì đảm bảo ngay cả muốn chết cô ta cũng không chết được. Nếu em đã ra tay thì nhất định sẽ thừa nhận, còn về phần cô nghĩ thế nào về em thì mặc cô!”

Nói xong Nhất Ngạn lập tức rời khỏi phòng khách.

Giận thật à?

Thanh Hà nhìn theo bóng lưng cậu ta mà không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Lúc chạng vạng Khương Biệt quay trở về với vẻ mặt mệt mỏi. Thanh Hà rót cho anh ta ly trà hỏi: “Vụ án không thuận lợi sao?”

Khương Biệt cười khỏ nhấp một hớp trà đáp: “Vẫn không có cách nào nhưng lại có đầu mối mới.”

“Đầu mối mới?”

“Cô biết cô gái tên “Tố” kia đúng không? Bị bốn nam sinh cùng trường bắt cóc sau đó bị luân phiên hãm hiếp đến chết.” Vẻ mặt Khương Biệt rất u ám, dùng một loại giọng điệu phức tạp nói: “Xế chiều hôm nay, bốn nam sinh bị tạm giam cũng đã chết, kiểu chết không khác Cao Liêu Vân là mấy.”